

ABSOLVENTI ZUŠ NOVÉ STRAŠECÍ

2018

Seznam absolventů 2018 podle oborů

Hudební obor

I. stupeň

- Babíčková Marie – Hra na zobcovou flétnu
ze třídy Dagmar Pavlíkové
Nosková Kateřina – Sólový zpěv
ze třídy Petry Musilové, Dis.
Šipošová Adéla – Hra na housle
ze třídy Mgr. Evy Rybáčkové

II. stupeň

- Vojtek Pavel – Hra na bicí nástroje
ze třídy Miroslava Thumy
Vonášek Adam - Hra na klavír
ze třídy Zdeňka Frolíka

Literárně – dramatický obor

I. stupeň

- Pospíšilová Eliška – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové
Rohla Jan – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové
Vachková Zuzana – Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA. Ivy Vachkové

Taneční obor

I. stupeň

- Adeltová Anna – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Babíčková Marie – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Charvátová Kateřina – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Kchimelová Barbora – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Kodyšová Karolína – Tanec**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Leiblová Barbora – Tanec**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Satranská Julie – Tanec**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

II. stupeň

- Kaletová Adéla – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.
- Knoblochová Michaela – Tanec a práce v souboru**
ze třídy Mgr. Jany Molíkové, Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

Výtvarný obor

I. stupeň

- Bogdanovská Adéla – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Brezík Filip – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Bureš Josef – Keramická tvorba**
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Husáková Kateřina – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Kašparová Marcela – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Krejčí Nikol – Keramická tvorba**
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Laurinec Štěpán – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Lintymerová Veronika – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Macoun Luděk – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Nováková Zuzana – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové
- Švarcová Veronika – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré
- Zárybnická Markéta – Výtvarná tvorba**
ze třídy Petry Tetaurové

II. stupeň

- Nechyba Luďěk – Keramická tvorba**
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové
- Vojtek Pavel – Výtvarná tvorba**
ze třídy Mgr. Lady Staré

Hudební obor

I. stupeň

Babíčková Marie

Hra na zobcovou flétnu ze třídy Dagmar Pavlíkové

Od malinka - byla jsem velmi živé dítě – jsem toužila hrát na bubínek a trumpetku. Po vzoru mé starší sestry jsem si nakonec zvolila flétnu a klavír 😊 (nemalý vliv na výběr měla i má maminka).

Na flétničku jsem začala chodit hned v první třídě a mou vyučující se stala paní učitelka Pavlíková. Jsem jí strašně vděčná za spoustu věcí, protože dokázala ukočírovat mou živou povahu, povzbudila mě, když jsem měla trému, správně motivovala před koncerty a soutěži. Zpočátku jsem hrála na sopránovou flétnu, postupem času přibyla sopraninová, altová a tenorová, kde bylo nutné osvojit si jiné hmaty. Tenorovou flétnu navíc využiji při hře v souboru, kde máme fajn partu a navíc dáme různým skladbám jiný rozměr, což je v individuální hře nemožné.

Nutno také zmínit, že hře na hudební nástroj je třeba se věnovat nejen na hodinách v ZUŠ, ale i doma, k čemuž je někdy hodně těžké se

přinutit. Musím však přiznat, že v tomto ohledu mě značně podporovala má starší sestra Anna, se kterou jsme zejména v mých počátcích cvičily společně, což je vždy snazší. Myslím, že i díky domácí přípravě jsem se vypracovala v jednu z členek kvartetu či tria, kde hraje složitější skladby a účastníme se i různých soutěží.

Z původního dětského snu hry na trumpetku se vyvinula reálná možnost hry na hoboj m. j. díky Terezce Doubravské, kterou jsem vždy obdivovala. Můj obdiv ještě stoupl, když jsem poprvé „foukla“ do tzv. hobojevého strojku. Hra na flétnu mě baví i po sedmi letech, mám možnost si zahrát i krásné a složitější skladby a mohu se dál zdokonalovat. Invencí v hudební sféře jsou pro mne koncerty, které se ZUŠ máme možnost navštívit.

Nosková Kateřina

Sólový zpěv
ze třídy Petry Musilové, Dis.

Moje láska, moje útočiště

Hudba, zvuk, tón, barva, výška... Jsme hudebníci. Hudba je s námi od počátku zrození člověka. Vytváří se s námi ruku v ruce, je tu od toho, aby vyplňovala prázdná, černá místa našich životů, aby si užívala našeho smíchu a veselí. Jen chvilka stačí na to, abych si vzpomněla, kolikrát už mi hudba pomohla. Kolikrát v mém životě mě pohladila po duši, kolikrát mi dokázala svou láskyplnost!

Jeden okamžik.

Vypněte. Nemá cenu myslet na to, co bude zítra. Teď se zamyslete nad sebou. Co uděláte, když je vám špatně? Kdo vám pomůže, když žádný z vašich blízkých vás nechápe, nerozumí vám? Já utíkám za hudbou; sama do sebe. Zpěv, kytara, klavír... oni mě ukonejší. Píšu tyhle řádky. Poslouchám hudbu. Zpívám si. Zpívám...

Zpěv je trochu něco jiného než hudba. Trochu něco jiného než běžná mluva. Nepatří nikam, a přece do každé té skupinky. Když mluvíme, vyjadřujeme se verbálně a neverbálně. Hudba se tak nevyjadřuje. Mluví v jiném jazyce. Vyvolává zvláštní pocity. Jejimi strunami jsou naše city, které umí rozpoutat, jako vítr rozpoutává klidné moře v nejsilnější bouři, a pak je lehce pohladit a uklidnit, brnkat jim o lásce, brnkat o štěstí. Stáváme se dobrovolně jejími hračkami, jakmile se necháváme strhnout k myšlenkovým pochodům; jakmile si položíme otázku: Co to slyším? Začneme nad tím nenávratně přemýšlet, a začneme tomu dávat tvar a budeme se snažit to zhmotnit, představit si to na fyzické úrovni. To proto, že je hudba tak nehmotná, až se stává neuchopitelnou. A to většinu z nás mate. Zpěv je chybějící kousek skládky. Chce nám být blíž, a tak komunikuje

slovy, a přece v něm zaznívá bouře, již rozpoutala hudba. Dostává nás do stavu, kdy musíme vnímat obojí, obojí smíchat a užít si velkolepost toho spojení.

Veškerá nádhera světa se zapisuje do myšlenek a ty se redukuje na pouhá slova. Jak málo jsou slova! Brkněte si G Dur s přidaným d_2 na struně h a máte z toho víc, než když bych vyprávěla všechny svoje pocity. Není nic lepšího, než procítit si hudbu sami za sebe. Jak málo je na lásku a krásu hlas! A přece... Podívejte, co všechno jsme schopni svým hlasem dokázat; ničit a budovat, zraňovat a léčit. Jak mocný je náš hlas!

Vypněte. Nemá cenu myslet na to, co bude zítra. Zamyslete se nad svou mocí. V čem spočívá? Odbíhám od tématu? Ne, neodbíhám. V hudební škole vás učitelé učí ovládat nástroje a také ovládat svůj hlas. Učí vás správně dýchat, využít celou dýchací kapacitu, o které pravděpodobně většina lidí ani neví, že se používat dá. Váš hlas je vaše moc. A já ji díky všem mým učitelům zpěvu umím ovládat. Děkuji.

Jeden okamžik.

Jak je dlouhý? No jak, povězte?! Vteřinu? Minutu? Nebo rok? Osm let. Tak dlouho trvala moje cesta od úplných začátků až po absolventský ročník. A nebylo to delší než právě jeden okamžik.

Můj dík patří všem těm, kteří mě na mé cestě podpořili a pomohli mi. Jsem vděčná za každý krůček, který jste mi pomohli udělat. V začátcích i krůček znamená spoustu práce. Děkuji.

Šipošová Adéla

Hra na housle ze třídy Mgr. Evy Rybáčkové

Na housle jsem chtěla začít chodit, když jsme byli v první třídě na návštěvě v zušce.

Na začátku druhé třídy jsem tedy nastoupila na housle a hudební nauku, protože bez nauky by to asi nešlo. Z počátku jsem se jen učila držet housle a smyčec. A pak to začalo...etudy, stupnice a koncerty. Myslela jsem si, že to bude hračka, ale samozřejmě se ukázalo, že to hračka není.

Před prvním sólovým koncertem jsem měla strašnou trému, tak je tomu i teď, ale vždy se koncert celkem podaří a já si jen můžu oddychnout, že už to mám za sebou.

Samozřejmě nevystupuji jen sólově, ale i v souboru Lísteček. Na Lísteček jsem začala chodit v šesté třídě. Hned ten rok v zimě jsme s Lístečkem jeli do Německa. Byla to pro mě obrovská zkušenost a jsem ráda, že jsem tam s nimi byla.

Za sedm let jsem měla tři paní učitelky, kterým bych chtěla poděkovat, za práci, kterou si se mnou daly, i když to někdy nebylo moc jednoduché.

Jsem velmi ráda za sedm let prožitých v zušce a děkuji za možnost přiučit se nové věci.

II. stupeň

Vojtek Pavel

Hra na bicí nástroje ze třídy Miroslava Thumy

K panu učiteli Tůmovi docházím již od své první třídy. Devět let jsem se učil hrát na zobcovou flétnu a získával pevnější vztah k hudbě. Během této doby jsem mimo zobcové flétny poznával i jiné nástroje ze třídy včetně bicích.

Nyní hraji právě na bicí soupravu. Tento nástroj je u mě však oblíbený již od útlého věku, kdy jsem obdivoval bubeníky Black Sabbath a Iron Maiden. Líbí se mi energie a všestrannost škálou žánrů, kde se bicí souprava využívá. Právě díky ZUŠ mám možnost učit se a užívat si tento nástroj.

Mezi hudebníky, které nejvíce obdivuji a jsou hráči na bicí, patří jistě norský bubeník Kjetil-Vidar Haraldstad, známý pod pseudonymem „Frost“. Tento hudebník působil například v kapele Gorgoroth. V dnešní době působí v uskupeních Satyricon a 1349.

V budoucnu bych se chtěl hře na bicí věnovat především rekreačně. Vždy když sednu za soupravu, tak se cítím hned lépe a soustředím se jen na hru.

Vonášek Adam

Hra na klavír ze třídy Zdeňka Frolíka

Když se řekne základní umělecká škola Nové Strašecí, tak se mi vybaví naše krásná budova, přívětivý učitelský sbor (zejména tedy pan profesor Zdeněk Frolík) a spousta kamarádů, které jsem si zde za ty roky, co sem chodím, našel (chodím sem tak dlouho, že už ani nevím kolik přesně). Za ta léta jsem vždycky chodil k panu Frolíkovi na hodiny píána, na které jsem se vždycky těšil, protože pan učitel je veselá kopa a máme se v přestávkách hodně o čem bavit, navíc je to mistr v oboru klavíru a klarinetu (nepochybně i ve zbytku toho, co vyučuje, ale to už nemohu potvrdit vlastní zkušeností).

Na hodiny s panem Frolíkem se vždycky těším. Doufám, že si spolu někdy zahrajeme nějaký duet na piano v Music Baru Roh. Kdybych mohl něco vzkázat budoucím, či aktuálním studentům, tak by to bylo to, že by měli zkusit co nejvíce předmětů a

studovat je tak dlouho, jak to jen půjde, člověku to rozšíří obzory. Z mé strany to bude již vše, děkuji za vaši pozornost.

Literárně – dramatický obor

I. stupeň

Pospíšilová Eliška

**Dramatika a
slovesnost
ze třídy Mgr.et Mgr.
Ivy Vachkové**

Já a Viking Vike

Dramaták mě velice baví a zážitků z něj mám spousty, ale jeden nezapomenutelný je Viking Vike. Představení vzniklo na motivy stejnojmenné knížky,

kterou pár z nás znalo, ale já zrovna ne.

Všechno začalo, když nám Iva (což je naše paní učitelka dramatu) přečetla několik ukázek z knihy. Postupem času jsme se rozhodli, že se z toho pokusíme udělat představení.

Když začalo vznikat, přišlo mi to takové prazvláštní, ale postupem času se mi představení začalo hodně líbit. Vymýšleli jsme různé kostýmy a rekvizity.

V celém příběhu šlo o to, že Vike byl syn náčelníka, který měl svaly i na mozku a vše se snažil vyřešit silou, zato Vike se snažil nad vším zvítězit chytrostí a rozumem. A tak několikrát zachránil svému otci život.

Představení jsme hráli znovu a znovu, protože přicházeli stále noví a noví lidé a zase jiní odcházeli. Vždycky jsme ale na tom představení našli něco, co jsme přidali či naopak odebrali, a tak z toho nakonec vznikla konečná verze, kterou jsme měli čest zahrát i jinde než v Novém Strašecí, a jsem za to strašně ráda. Celé představení mě moc bavilo a věřím, že i všechny ostatní, co si v něm mohli zahrát také.

Vždy před vystoupením jsme byli hodně nervózní (tedy především Iva, ale i další paní učitelky, které se na představení také podílely), ale postupem času jsme si začali zvykat. I teď bývám dost často nervózní, ale dříve jsem bývala víc.

Hodně mě naučilo i uvádění koncertů hudebního oboru. Jsem vděčná, že i toto si můžu zkusit, protože mi to vždy přináší spoustu dalších zkušeností, jako např. vyslovování cizích jmen, ale i celkové vystupování, a nebo když udělá člověk chybu, tak jak ji napravit či vyřešit.

Zkrátka zážitků z dramatu mám hodně a mnoho jsme se zde naučila a jsem za to ráda a doufám, že v dramatu zůstanu co nejdéle.

Rohla Jan

**Dramatika a slovesnost
ze třídy Mgr.et MgA.
Ivy Vachkové**

Já a LDO

Na dramaťák chodím od první třídy, protože mě přihlásila máma. V první a ve druhé třídě jsem to moc nevnímал, proto si toho moc nepamatuji. Když se mě ale máma ve třetí třídě zeptala, jestli chci ještě dál chodit na

dramaťák, chodil jsem další rok. Z toho roku si už pamatuji docela dost věcí.

Když jsem začal chodit na „dramaťák“ čtvrtý rok, dostali jsme novou učitelku Šárku Vejvodovou. Byla moc fajn. Měli jsme i Ivu Vachkovou, ale s tou jsme se už znali, protože nás měla často první rok. Pátý rok nám přidělili paní učitelku Ivetu Dřízhalovou. S tou jsme se hned skamarádili. Pořád jsme měli Ivu na hodinu, které jsme říkali „pohybovka“. Tam jsme hráli hodně her. S Ivou jsme začali pracovat na vystoupení Vikinga Vika. Bylo to moc zábavné, obzvláště, když někdo zkomolil jméno nějaké postavy nebo dokonce více postav. Třeba z Halvara vznikl Holvar. Ten rok se nám vystoupení moc povedlo a všem se líbilo. Rok na to jsme se domluvili, že Vikinga Vika ještě vylepšíme. Pokračovali jsme s Ivetou. Udělali jsme na něm hodně práce a plno jsme toho změnili. Také jsme ho jednou tak prodloužili. V dubnu 2015 jsme se s ním zúčastnili Dětské scény, hráli jsme ho na přehlídce v Lidicích. Jeli jsme také s Vikingem na soutěž ZUŠ do Poděbrad. Tam jsme dostali diplom za autentičnost. Na konci roku jsme na Podvečeru s LDO zahráli poslední vystoupení Vikinga Vika. Všichni jsme si to moc užili a shodli jsme se na tom, že je to asi jedno z nejpovedenějších vystoupení, jaké jsme kdy hráli. Nevadilo nám ani, že jsme s ním strávili dva roky, protože nás to bavilo.

I já jsem začal chodit na individuálku. Tam jsem zažil svoje první samostatné vystoupení, pokud nepočítám referát ve škole. To jsem si připravil jako povídání o částicích a od nich jsem se dostal přes planety vůbec k celé sluneční soustavě a konci vesmíru nebo jestli chcete světa.

Další rok jsme se museli s Ivetou rozloučit. Postoupili jsme do nejstarší skupiny. To už jsem na dramaťák chodil sedmý rok. Měla absolvovat Markéta a my jsme jí pomáhali s vystoupením Andrsenka. To bylo skvělé vystoupení. Nejlepší bylo, když jedla pantomimicky housky se salámem nebo s paštikou. Jako sólovku jsem si ten rok vybral Draka z Černé tůně.

Z dnešního pohledu jsem to měl asi nejlepší, když jsem začal chodit na dramaťák, protože jsem moc nevnímал, že budu vystupovat a neměl jsem vůbec trému. Naopak nejhorší to bylo minulý rok. To jsem měl trému nejen já, ale i všichni ostatní. Když jsme si opakovali text v zákulisí, tak jsme zapomínali a ztráceli se v něm. Nakonec vše dopadlo dobře a na jevišti ho nikdo nezapomněl. Případá mi, že čím víc odehrajete představení, tím větší máte trému. Někdy vás likviduje, když se bojíte vystoupení, třeba už týden předem. Takto jsem měl zatím největší strach ze sólových textů, protože když stojíte sám na jevišti, nikdo vám s textem nepomůže. Snad to letos (školní rok 2017/18) bude lepší na Letním podvečeru s LDO (31. 5.) a i na absolventském vystoupení (21. 6.).

Vachková Zuzana

**Dramatika a
slovesnost
ze třídy Mgr.et MgrA.
Ivy Vachkové**

Kamarádství

Na dramatu je pro mne nejdůležitější jedna věc. Přátelé. Dobří přátelé, co se zastanou nebo zastaví na kus řeči. Kteří mě uklidní, pokud mám trému a připomenou text, když mi vypadne. Přátelé, kteří jsou nepostradatelní, najdu je vždy, když potřebuji, jsou ke mně vždy upřímní a nikdy mě neopustí. Alespoň doufám.

S nimi se směji a jim pomáhám za to, že oni se mnou drží. I divadlo je s nimi zábavnější než sólové texty, protože se s kamarády pouštíme do krásnějších, ale těžších vystoupení. Nepomáháme si však jen tak. Když má někdo trému, všichni jsme u něj a uklidňujeme ho. Žádné učení, sebestřednost, pýcha, škodolibost. Jen uklidňování, úcta k druhým, kamarádství a někdy i smích. Nejvíce tohoto vzácného a rychle vymírajícího druhu přátelství potkávám právě na dramatu. To je asi také důvod, proč ho mám ráda a nedokážu od divadla odejít. Přátelství tady zůstává, i když někdo odejde.

Současné skupiny se hodně změnilo. Když jsem poprvé vstoupila do učebny, bylo tam asi osm dětí a dvě učitelky. Z tehdejší party zůstala sice jen jedna holka, ale ostatní bych poznala pořád. Tváře se mi vryly do paměti. Nikdy na ně nezapomenu vzpomínat v dobrém. Stále si pamatuji průběh prvních hodin tady. To, co mezi námi vzniklo, je věc, která se nezapomíná, a které by si měl každý vážít více než samých jedniček na vysvědčení nebo prvního místa v soutěži. Proto sem chodím ráda, příjemně naladěná a odnáším si odsud hromadu báječných vzpomínek a důležitých vědomostí. Nikdy odsud neodcházím smutná nebo bez hezkých vzpomínek. Také se učíme hravě se s někým seznámit, jak jméno rychle přiřadit k osobě a pamatovat si každé z nich. Je možné, že mi někteří nechcete uvěřit. Já vám to nevyčítám, vždyť na to máte vlastně právo.

Když jsme asi před rokem hráli představení, tak mi v polovině vypadl text. Nikdo na mě kvůli tomu nebyl naštvaný. Všichni se mi snažili poradit a i díky nim jsem si vzpomněla. Nebo jindy někdo z nás řekl při vystoupení jednomu klukovi větu z jeho textu, aby mu pomohl si vzpomenout, a byla to zábava. Pomáhali jsme mu, protože každému se to někdy stane. Nikdy jsem se neradovala tak, jako při skvělých výkonech mých kamarádů, a to je co říct. Nikdy mi nebylo lépe, než když jsme dobře zahráli velké vystoupení, a nikdy mi nebylo hůř, než když jsem se umístila v recitační soutěži, protože jsem tam byla sama. To ve mně zůstalo a toho si vážím. Když na mě někdo není příjemný, představím si, jako by se mnou byl někdo z kamarádů z dramatu, a hned je mi lépe. Tohle já považuji za opravdové přátelství, které se těžko hledá a snadno ztrácí. Toho si vážím více než čehokoliv jiného.

Taneční obor

I. stupeň

Adeltová Anna

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Na tancování chodím už 9 let. Nejdřív jsem chodila k paní učitelce Stránské na lidový tanec. Později také ještě k paní učitelce Molíkové na balet, moderní tanec a špičky. Velmi mě to baví i když mi to zabírá mnoho času. Nejradši tančím modernu. Zvláště naši novou choreografii. Naplňuje mě to štěstím hlavně když tančím se všemi holkami, se kterými jsme dobré kamarádky. Jsem ráda, že jsem u toho zůstala tak dlouho. Navštívili jsme také spoustu představení, na která jsem se zájmem koukala. Ze začátku to bylo hodně těžké hlavně u špiček. Máme super partu, se kterou je sranda hlavně u vymýšlení nového tance.

Babíčková Marie

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové, Dis.**

Mojí velkou zálibou je odjakživa tanec, se kterým jsem začala ve 3 letech u paní učitelky Lenky Stránské. Strašně jsem si přála být baletkou a mít krásné bílé nadýchané šaty a baletní špičky. K samotnému tanci je třeba se ale propracovat, a proto nás paní učitelka učila nejprve různé zábavné pohybové hry, říkanky k tancům doplněné o zpívání s důrazem na řádné protažení celého těla.

Postupem času se z hrátek s hudbou stal lidový tanec. Správné držení těla mi dodnes dělá problémy, ale díky tanci se to zlepšuje. Časem se k „lidovkám“ přidaly hodiny moderního tance a baletu u paní učitelky Molíkové. Díky tanečnímu oboru jsem našla spoustu kamarádek se společným zájmem, kterým je tanec. Tvoříme dobrou partu, díky které jsou hodiny tancování ještě příjemnější ☺. Moderní tanec se mi líbí m.j. proto, že máme možnost tančit na moderní

písně a sestavovat vlastní improvizace. V rámci baletní průpravy jsem se také dočkala svých vysněných špiček a opět se v životě přesvědčila, že to, co vypadá strašně jednoduše je sakra těžké a hodně to bolí. Díky tanečnímu oboru jsem měla možnost navštívit mnoho profesionálních tanečních

představení v renomovaných divadlech a různé taneční soutěže. Všechny tyto zkušenosti jsou pro mne výbornou inspirací.

Charvátová Kateřina

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Tanec a já

Od malička mě baví pohyb. Vzpomínám si, jak jsem jako malá vždy tancovala na písničky, které hrál můj děda na kytaru, nebo jsem tancovala před televizí. Tanec je pro mě odpočinkem, vášní i radostí. Tancem jdou nádherně vyjádřit emoce, když jsem veselá, je veselý i tanec, když jsem smutná, je i on smutný. Kdo mne zná, ví, jak se ve chvíli, kdy tančím, cítím. Vždy, když odcházím ze Základní umělecké školy, cítím se uvolněná, jakoby mě nic netížilo, neboť jsem do tance dala vše, co jsem v sobě měla. Na druhou stranu jsem pak nabitá pozitivní energií, protože jsem dělala něco, co pro

mě má smysl a co mě baví. Jsem unavená, ale šťastná.

Tanec je komunikace mezi tělem a duší, odhaluje tajemno, které hudba skrývá. Tanec je báseň, ve které je každý pohyb slovem. Když tančím, nesoudím, nemohu nenávidět, nemohu sebe oddělit od života. Mohu být jen šťastná a plná života, to je důvod, proč tancuji.

Kchimelová Barbora

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské a Venduly Tyčové, Dis.**

Tancuji již 10 let. Učitelem hlavního oboru je moje oblíbená paní učitelka Jana Molíková, kterou máme na moderní tance a balet. Dále mě učí lidové tance paní učitelka Lenka Stránská a na mé taneční výuce se podílí též paní učitelka Vendula Tyčová.

Tancování mě obírá o můj čas a o moji energii, přesto však tancování miluji a hrozně mě naplňuje. Nejvíce mě baví moderní tance, zvláště pak improvizace. Tato činnost mě naplňuje štěstím.

Při tanci cítím takový nádherný, nepopsatelný pocit. Velice mě těší, že jsem již absolvent. Na tancování se už vystříдалo hodně dívek i chlapců, jen my dívky z našeho ročníku jsme však v tomto náročném sportu setrvaly. Na tancování jsem si našla spoustu kamarádek, a myslím si, že jsme skvělá parta!

Když jsem byla malá, chtěla jsem být baletkou a to se mi také splnilo. Jenže zase taková legrace to nebyla. Pamatuji si, když jsem si poprvé stoupla na špičky, hrozně to bolelo, ale po pilném drilu jsem se to naučila a moc mě to baví!

Kodyšová Karolína

**Tanec ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Tancování je pro mě velice důležité. Už když jsem byla malá škvvrně, bavilo mě se pohupovat do rytmu hudby a představovala si, jak se přenáším do říše hudby a tance. Mohla jsem tancovat klidně i 2 hodiny a pořád jsem mamku nebo tátu prosila, aby pustili už opravdu poslední písničku a že pak už prosit nebudu, se záměrem, že to budu opakovat donekonečna.

Když jsem začala chodit do ZUŠ na taneční obor, byla jsem nejprve překvapená, že se od začátku netančí na „moderní“ hudbu, ale jen na lidovou hudbu. Později jsem si ale lidové tance velice oblíbila. Později ve 3. ročníku (*nejsem si úplně jistá*) jsem začala chodit k paní učitelce Molíkové. Myslela jsem si, že konečně si budu moct tančit, jak chci a na jakou hudbu chci, ale nastalo druhé překvapení. Začala jsem se učit moderní tanec a balet a postupně se zkoušela (opakuji, zkoušela) zdokonalovat.

Když jsem byla mladší, strašně jsem chtěla mít svůj absolventský tanec, slyšet jak lidé tleskají... jak mě to bude strašně bavit a tak dál. Na začátku roku jsem se toho zalekla, a proto jsem chvíli uvažovala o tom, že bych na tancování přestala chodit, ale nakonec jsem vydržela a doufám, že i vydržím. Posláním tohoto textu (a i mého tance) je, že když od problému utečete, nevyřeší se, jen se zhorší a bude se vám zdát ještě zamotanější. Někdo mi jednou řekl, že John Lennon řekl: „Každý problém skončí dobře, a pokud ne, znamená to, že ještě neskončil.“

Leiblová Barbora

Tanec
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.

Co pro mě znamená tanec?

Tanec pro mne ve zkratce znamená úplně všechno. Bez tance bych nemohla dělat vůbec nic, v podstatě ani žít. Hrozně moc mě baví a naplňuje mě takovou zvláštní vnitřní energií, silou, kterou mi nedává nic jiného. Při tanci cítím něco, co nejde popsat, něco nádherného, nepopsatelného. Taky jsem velmi šťastná, když můžu tancit s někým jiným například s kamarádkou, to jsem nejšťastnější.

Když tancuji, nerada přestávám, nejraději bych celý život protancovala. Když někoho potkám, všichni říkají: „Ty a tanec?“ A já jim na to většinou odpovídám: „Ano, já a tanec“, ale stejně mi většinou nikdo nevěří. Ale mě je to jedno, je to můj sen, chci za ním jít a stát si za

ním. Vždy, když mi to někdo řekne, je mi to trochu líto, ale přežiju to.

Když slyším někde hrát hudbu, ať je to ve sluchátkách, v televizi, rádiu nebo v restauraci, vždy mám chuť se zvednout ze židle a okamžitě začít tancit. I když jsem na nějakém představení a sedím na židli, hned bych začala tancit.

Tanec je můj sen už od malička. Když jsem byla malá, tak jsem prý stála před televizí a chtěla jsem vždy pustit písničky, abych na ně mohla tancovat. Vždy, když poslouchám hudbu do sluchátek, tak si v hlavě představuji, jak jsem na jevišti ve velkém prázdném divadle, a ty pohyby které si představuji, zkouším zapojit i do absolventské choreografie (v hlavě mi jde tanec mnohem líp než ve skutečnosti). Ale úplně nejšťastnější jsem, když to můžu někde uplatnit, třeba na nějakém vystoupení.

Díky tanci se naplňuju takovou šťastnou energií. Když mám dobrou náladu, tak ze všeho nejradši tancuji. Nejraději mám asi lidovky a o kousek míň modernu. Na lidovkách se mi líbí, že jsou takové pohybové a nikdy jsem ještě neviděla pomalý lidový tanec, kdežto moderní tanec je dobrý tím, že může být rychlý i pomalý a nikomu nepřijde zvláštní, když je pomalý.

Také obdivuji paní učitelky, že to s námi vydrží a mají s námi trpělivost. Asi nejvíce ze všech akcí, co jsme kdy podnikla se Zuškou, se mi líbí Dvorky a Koledování. Na Koledování se mi líbí, že rozveselujeme lidem den a vždy jim vykouzlíme úsměv na tváři. Na Dvorku je nejlepší, že je vždy krásně teplo, přijde hodně lidí a panuje tam taková krásná, klidná a dobrá nálada. Tanec mám moc ráda a chtěla bych pokračovat i na druhém stupni.

Satranská Julie

Tanec

**ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Pamatuju si, jak jsem byla jako malá holka s mamkou na Dvorku. Byl zrovna taneční den, na který jsem se tolik těšila. Tehdy mi mohlo být třeba 5 let, tak mi tam všichni připadali velcí a rozumní. Obdivovala jsem všechny, kteří tam tančili, a říkala jsem si, jak je to krásné, když někdo dělá něco takového. Tehdy jsem si nejspíš podvědomě řekla, že na tancování budu chodit. A samotnou mě teď překvapuje, že tenhle rok už budu absolvovat.

Už od začátku mě tanec moc bavil. Nejdřív to pro mě byl způsob, jak si užít čas s kamarádkami, jak si zařadit a taky zatančit. Čím déle jsem ale na tancování chodila, tím větší měl pro mě i jiný než fyzický přesah – když tančím, dokážu se uvolnit, nemyslím na žádné úkoly a povinnosti, žiju tady a teď. Pro mě tedy tanec není jenom nějaký pohyb. Může to být i druh meditace.

A to mě právě těší. Díky tancování si můžu vyčistit přeplněnou hlavu. Pohyb, který dělám, vyjadřuje to, co cítím a jak se cítím. Je to trochu jako výraz ve tváři, ale ne každý ho dokáže přečíst.

Díky tancování v „lidušce“ jsem poznala i profesionální tanečnický, na kterých je vidět, že to co dělají, je baví a má to pro ně nějaký smysl. Moc mě zaujaly výlety do studia Alta v Praze.

II. stupeň

Kaletová Adéla

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Bylo mi devět let, když jsem začala chodit do Základní umělecké školy v Novém Strašecí. Pamatuji si to, jako by to bylo včera, když jsem šla s maminkou do hlavní budovy školy, prošla kolem ředitelny a zabočila do neznámé šatny, kde na mě čekala paní učitelka Molíková. Přivítala nás a poslala mě se převléknout. Na sobě jsem měla růžové tepláčky a čistě bílé tričko. Vzala mě do tanečního sálu.

Jakmile jsem vstoupila do místnosti, nemohla jsem si nevšimnout těch obrovských zrcadel přes celou stěnu. Můj druhý pohled směřoval k hloučku dívek, které se na mě usmívaly. Sedla jsem si do rohu učebny na podložku a dívala se. Dívky se začaly rozehrávat hraním hry. Na jejich výrazech bylo vidět, že si to náramně užívají. Po nějaké době paní učitelka řekla, že se začneme protahovat. Dívky nečekaly a

rozběhly se pro srolovaný šedivý koberec, který ležel vedle mě. Roztáhly ho po celé místnosti a mě až udivilo, jak dlouhý může být.

Z mého zamyšlení mě dostala věta paní učitelky... „Tak Adélko, myslím si, že si se dívala dost a že se k nám můžeš přidat.“ Neváhala jsem a zařadila se na konec řady dívek. Paní učitelka nám řekla cvik a my jsme ho musely zacvičit. Ani jsem nevěděla, že existuje cvik jako kuřátko, pavouk, píďalka nebo dokonce i lachtan. Po tomto rozehrání jsme si lehly do řady na koberec. Ležely jsme na zádech a dělaly švihové cvičení nohama. Po pár opakováních jsme zabalily koberec a uklidily na své místo. Stouply jsme si k tyči a já jsem pochopila, že budeme dělat nějaké prvky z baletu. Dívky mě učily, jak si mám správně stoupnout, jak mám mít paty u sebe a špičky od sebe. Společně s paní učitelkou mi ukazovaly správné držení těla a taneční pozice. Po pár cvičeních hodina skončila a já jsem společně s ostatními vběhla do šatny, kde na mě čekala maminka. Myslím si, že jí z mého blaženého výrazu muselo být hned jasné, že sem chci chodit a učit se tancovat!

Jak šel čas, stal se tanec součástí mého života. Ani jsem se nenadála a byla jsem v sedmém ročníku prvního cyklu. Byla jsem absolventkou roku 2014 a byla jsem na sebe pyšná. Pyšná pro to, že jsem tak dlouho u tance vydržela a něco si tím i dokázala. Nejen že to bylo pro mě krásných pět let tancování, soutěží a vystoupení, ale našla jsem si i kamarádky na celý život Zuzku Štokrovou a Míšu Knoblochovou. Byly jsme správná trojka.

Moje první absolventské vystoupení bylo dojemné pro mě i pro mou rodinu. Loučila jsem se s částí mého protancovaného života a vítala tu novou.

A teď jsem tady. Mám za sebou další čtyři roky tancování. A jsem znovu absolventkou, ale tentokrát absolventkou roku 2018. Je to pro mě poslední rok v základní umělecké škole a proto se snažím si užívat společně strávené chvíle s kamarádkami a učitelkami. Tak doufám, že budu mít celý život na co vzpomínat.

Co na to říct, uteklo to jako voda.

Knoblochová Michaela

**Tanec a práce v souboru
ze třídy Mgr. Jany Molíkové,
Lenky Stránské
a Venduly Tyčové, Dis.**

Hodiny v ZUŠ mě moc baví, protože tanec miluji a je i mým koníčkem. Tanec se pojí s hudbou, kterou mám také ráda. Při tanci se uvolním, nemusím myslet na nic jiného a mohu vyjádřit své emoce, své nálady.

Tancem se dá předvést radost, smutek, láska i nenávisť a proto mám ráda všechny druhy tance. Balet, lidové, historické i moderní tance. Tance jsou odlišné, a proto jsou naše hodiny tancování pestré. Pro mě je tanec umění, při kterém může každý ukázat své já.

Naše parta děvčat je super a i když jsme každá jiná, při tanci jsme jako jedna. Učitelé jsou úžasní, dávají nám rady do života, tvoří krásné choreografie. Vždy se těším na vystoupení, při různých akcích např. Tuchlovická pouť, vystoupení na plesech a taneční soutěž a přehlídka v Kolíně. Zde můžeme ukázat, co jsme se naučili a největší odměnou je pro nás potlesk spokojených diváků a pochvala našich učitelů, kteří s námi musejí mít někdy velkou trpělivost.

Mezi moje nejoblíbenější tance patří balet, avšak jen z pohledu diváka. Mám ráda balet Labutí jezero a Louskáček na kterém jsme byli se ZUŠ v Národním divadle. Představení mě nadchlo a velmi se mi líbil výkon všech tanečnicků. Balet je nádherný taneční styl. Líbil se mi i interiér Národního divadla. Jediné v čem jsem byla zklamána bylo oblečení některých diváků. Myslím si, že když se jde do Národního divadla, měla by to být slavnostní událost a lidé by měli vyjadřovat větší úctu.

S tancem určitě jen tak končit nebudu, protože je součástí mého života a díky tanci jsem sama sebou. Děkuju ZUŠ a hlavně paním učitelkám, že mohu rozšiřovat svoje dovednosti.

Výtvarný obor

I. stupeň

Bogdanovská Adéla

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Je to jako včera, kdy jsem před sedmi lety přišla na první hodinu výtvarky. K tomuto oboru mě dovedla má sestra, která zde také absolvovala.

Již od prvních hodin jsem si to tady zamilovala. Díky ochotné paní učitelce a vždy vřelému kolektivu se mé první zkušenosti s výtvarným oborem proměňovaly na nedílnou součást týdne. Měla jsem příležitost vyzkoušet nespočet zajímavých výtvarných technik a možnost navštívit nejrůznější výstavy, které obohatily můj rozhled ve světě umění. A to není to jediné. Skamarádila jsem se zde s Markétou, která se později stala mojí parťáčkou na hodinách.

Chtěla bych poděkovat paní učitelce Tetaurové, za její trpělivost a za celých 7 let, co jsem zde strávila. Neumím si představit, že po prázdninách se už nevrátím do této třídy, jejíž kouzlo bylo za ta léta nezměněno a doufám, že ani nikdy nebude.

Brezík Filip

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Do ZUŠ v Novém Strašecí chodím už od svých šesti let. Začínal jsem ve výtvarném oboru, kde jsem se učil kreslit, malovat i modelovat.

A pak jsem objevil nový svět fotografie. Ta mě tak zaujala, že jsem v šestém ročníku přešel na specializaci – výtvarná fotografie. Dříve jsem fotil na digitální fotoaparát, ale teď mi učarovalo kouzlo klasiky – analogový Olympus a vyvolávání fotografií z černobílého negativu.

V ZUŠ jsem se naučil mnoho užitečných věcí, díky kterým si mohu užívat skvělý pocit z fotografování a výtvarného tvoření.

Bureš Josef

Keramická tvorba ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

Ke keramice jsem se dostal skrze výtvarku, kam jsem chodil už od první třídy. Výuka mě baví, máme skvělý kolektiv a paní učitelku.

Na ZUŠ je super, že jezdíme na různé výstavy a exkurze, kde se vždy něco naučím a inspiroji se (například Terakotová armáda). Práce s hlínou mě baví, vždy si u toho odpočinu, a ještě vyrobím dárky pro rodinu, kterou tím potěším.

Jako svou absolventskou práci jsem si vybral bustu egyptského boha Anúbise, ochránce pohřebišť a zemřelých. Často vyobrazovaného se šakalí hlavou.

S keramikou jsem spokojen, chtěl bych pokračovat a zdokonalovat se.

Kašparová Marcela

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Na výtvarku chodím už osmým rokem a nikdy jsem toho nelitovala. Mám to tu moc ráda, protože tady můžu povolit uzdy své fantazii a soustředit se i na něco jiného než na okolní svět. Samozřejmě jsem se toho tady také hodně naučila o výtvarných technikách, námětech, kompozici, barvách a tvarech. Když jsem byla mladší, chodila jsem sem jen tak, prostě se vyblbnout. Od té doby se toho ale hodně změnilo. Svoje výtvary jsem začala postupně zlepšovat a myslím, že mě to začalo i hodně bavit.

I když mám výtvarné umění moc ráda a moc mě baví, nechci se tomuhle oboru věnovat profesionálně, protože si myslím, že bych se nedokázala prosadit a poprat se s překážkami tohoto povolání. Nikdy se však nepřestanu vracet ke svým malůvkám a nikdy nezapomenu, co mě o nich paní učitelka Stará naučila.

Krejčí Nikol

Keramická tvorba ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové

Výtvarné obory pro mě znamenají volnost, relaxaci a radost, ale především útek od všech starostí a povinností běžného života, jako je škola a rodina.

Vyrábím, kreslím a tvořím již od mala. Už jako malá holčička jsem s mámou doma zkoušela první výtvarné pokusy. Lepení, stříhání a modelování mě natolik bavilo, že mě rodiče v pěti letech přihlásili do ZUŠ k paní učitelce Tetaurové na výtvarný obor. Hned od první hodiny mě tento obor moc bavil. Během vyučovacích hodin paní učitelka střídala různé styly a techniky výtvarných prací, a tak jsem se poprvé seznámila s keramikou. Keramická hlína mi hned natolik učarovala, že jsem se již ve třetí třídě přihlásila k paní učitelce Kinkalové na hodiny keramiky.

Práce s keramickou hlínou mi umožňuje vytvářet díla v 3D rozměru podle mých vlastních představ. Přináší mi obrovské uvolnění a odpočinek. Hodiny keramické tvorby jsou jedno odpoledne v týdnu, kdy na všechno zapomenou a jen tvořím. Škoda, že to vždy tak rychle uteče.

Nesmím zapomenout na to hlavní a to je skvělá parta lidí, se kterými se moc ráda setkávám již sedmým rokem. Díky vám všem za spoustu legrace a krásných zážitků. Paní učitelce patří mé poděkování za nabyté zkušenosti a milý přístup. Věřím, že mi získaná praxe přinese užitek i v budoucnosti.

Stejný dík patří mým rodičům, kteří mě ve všem podporují.

Laurinec Štěpán

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Výtvarný obor na Základní umělecké škole v Novém Strašecí studuji už 7. rokem. Věnovat se výtvarnému umění nebyl původně nápad můj ale mých rodičů.

Nyní jsem rád za to, jak mě odhadli. Rozhodl jsem se studovat střední uměleckou školu, protože výtvarné umění pro mě není jen způsob relaxace, ale baví mě tvořit a zřejmě mám i talent. Z výletů na výstavy nemohu vybrat jen jeden konkrétní zážitek, ale líbili se mi a jsem rád, že mi to základní umělecká škola umožnila.

Studování na základní umělecké škole mě moc bavilo a poznal sem tam kamaráda, který mi to studování ještě zpříjemnil. Obrazy, co jsem na základní umělecké škole vytvořil, se mi líbí, ale ještě více mým rodičům a kamarádům. A já jsem rád, že je těmi obrazy potěším.

No a teď se hodně snažím malovat i kreslit, protože se hlásím na tu střední výtvarnou uměleckou školu a opravdu bych se tam chtěl dostat.

Lintymerová Veronika

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Celá cesta studiem na této škole byla těžká, ale chci poděkovat paní učitelce Tetaurové a paní učitelce Staré za to, že mě naučily tolik věcí.

Díky studiu výtvarného oboru v ZUŠ jsem letos udělala přijímací talentové zkoušky a dostala se na Střední školu designu a řemesel v Kladně. Budu tam studovat obor oděvní návrhářství a moc se na to těším. Chtěla bych se v této branži jednou uplatnit, a to jak v Čechách, tak ve světě. Mým snem je předvádět svoji módu v Japonsku, které mě láká nejvíce.

Studium v základní umělecké škole bylo zábavné a můžu tuto školu vřele doporučit všem, co rádi malují a chtějí v životě něco dokázat.

Macoun Luděk

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Do ZUŠ chodím pět let. Přivedl mě sem kamarád. Měl jsem strach, jestli vezmou takového „dřeváka“, jako jsem já, ale přijali mě a to jsem byl opravdu rád.

Vyzkoušel jsem nové techniky a nejvíc mě asi baví, když kaširujeme z papíru, grafika a taky moc rád modeluji z hlíny.

Díky výtvarce jsem se seznámil také s díly mnoha umělců. Často jsme jezdili na nějaké výstavy a to se mi taky moc líbilo.

Na střední uměleckou školu sice nejdu, ale doma si budu kreslit dál a určitě chci občas zajít na nějakou zajímavou výstavu.

Na výtvarce užijeme i hodně srandy. Udělal jsem dobře, že jsem se rozhodl přihlásit.

Nováková Zuzana

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Když jsem chodila do školky, šli jsme se jednou podívat do Základní umělecké školy, zkoušeli jsme hrát na klavír nebo housle, také bylo zajímavé tancování, ale mne nejvíc ze všeho zaujala výtvarka. Myslím, že když jsem byla malá, nejvíc mě naplňovalo čmárání a patlání barev dohromady, ale s postupem času, jak jsem rostla, barvy, co jsem míchala tvořily emoce, které jsem cítila.

Myslím, že v každé čárce, kterou jsme udělali, jsme nechali kus sebe. V každém obrázku a výtvoru byla naše fantazie, a proto je každý jedinečný.

Je asi jasné, že něco se nám nepovedlo, ale i když byl náš obrázek zpackaný sebevíc, naše paní učitelka nám vždy ukázala cestu, jak ho opravit. Nějaké věci nás nebavily, ale to už k učení patří. Ale těch hodně zajímavých bylo určitě víc.

Malovali jsme, kreslili, stříhali, modelovali A k tvoření jsme použili snad všechno, co jsme našli. Za těch devět let jsme se tady hodně naučili.

Chci poděkovat naší paní učitelce Tetaurové a všem, kteří umožňují, aby výtvarný obor mohl fungovat. Děkuji za krásných devět let.

Švarcová Veronika

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Na výtvarku v ZUŠ jsem přišla oproti svým spolužákům později. Baví mě kreslit, malovat, modelovat a vytvářet bláznivé věci. Mám to tu ráda, jsou tu prima lidi a i paní učitelku mám moc ráda. Líbí se mi nápady, které děláme. Nejvíc mě zaujalo téma „Duše ryby po smrti“. Nejdříve jsme si předkreslili rybu - já jsem dělala akvariijní rybičku „bojovnici“, a potom ji obtáhli bílou

giocondou, aby ryba vypadala jako duch. Moc mě to bavilo.

O mojí výtvarné budoucnosti přemýšlí i mamka, která mě v umění hodně podporuje. Ona sama učí výtvarnou výchovu v základní škole. Maluje krásné obrazy na plátna. Skoro vždycky jsou na nich andělé. Doufám, že jednou bude ona sama andělem za to všechno, co pro mě dělá. Děkuji vám všem za vaši podporu!

Zárybnická Markéta

Výtvarná tvorba ze třídy Petry Tetaurové

Je to přesně půl mého věku zpátky, co jsem poprvé vstoupila do zušky v Novém Strašecí. Odvažuji se i tvrdit, že to byla jedna z mých prvních návštěv samotného města. Každopádně jsem vyšla po těch starých kamenných schodech a stanula v naší učebně, která se mi, aniž bych to tušila, měla stát druhým domovem.

Seděla jsem se svou sestrou, již v té době nebylo ani šest let, úplně vzadu a společně jsme prožívaly, pod vedením úžasné paní učitelky Petry Tetaurové, své první výtvarné krůčky.

Potom se ode mne ségra odpojila a ze mě se stala taková ta tichá osůbka sedící v rohu a hledící si svého. Ještě teď si pamatuji Hurvínka, Modroočka, Čtyřlístek nebo Harryho Pottera, které jsem při práci tam vzadu u rádia hltala pořád dokolečka, a kteří se stali mými kamarády.

Do kolektivu mě začlenily až nové kamarádky Áďa, Gábi a Adéla. Poslední dvě

zmiňované po dvou letech odešly a já zůstala na výtvarce jen s Áďou. A bylo to tady, stala jsem se nejrušnějším členem třídy. Po pár letech jsem o tuto roli naštěstí přišla, ale bylo to velice...rušné období.

Je to zvláštní. Mám pocit, jako by to bylo nedávno, co jsem s očima navrch hlavy malovala kruhy a čtverce kolem písmenka M a vyjukaně se rozhlížela po svých spolužácích. A teď absolvuji... Ano je to tak a já věděla, že to jednou přijde, jen jsem nečekala, že tak brzy.

Když se nad tím zamyslím, tak to tady nemám jenom ráda. S touhle učebnou jsou spjaty ty nejkrásnější vzpomínky. Tolik štěstí a radosti z tvoření. Úplný výbuch emocí přenesených na papír. Miluju to tady!

Husáková Kateřina

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Když mi bylo asi šest let, začala jsem navštěvovat výtvarný obor u paní učitelky Tetaurové v ZUŠ v Novém Strašecí. Paní učitelka pro nás vždy měla připravenou zajímavou práci a mě to bavilo. Pak byla chvíle pauza a teď druhým rokem chodím na výtvarku k paní učitelce Staré.

Od mala mě baví vytvářet a asi v 7. nebo 8. třídě jsem si také proto vybrala uměleckou školu, kterou bych chtěla studovat. Obor pro mě byl vždycky jasný, design interiéru. Vždy mě to bavilo a tak nějak jsem cítila, že zrovna tohle bych chtěla dělat. A tak jsem se tomu od 8. třídy začala věnovat intenzivněji. Kreslila jsem co to šlo, navštěvovala kurzy a doma si malovala interiéry. Hodně mi taky pomohla paní učitelka Stará, které za to ještě jednou děkuji. Na jejích hodinách jsem se připravovala na talentové zkoušky, hlavně na úkol s plastickými objekty z papíru.

Na tomto oboru se mi líbí jeho volnost, spousta možností a to, že pokaždé můžete vytvořit něco úplně jiného. Je to také o komunikaci s lidmi, o možnosti poznat jejich styl a představu, ale dát do toho i kousek sebe. Vytvořit něco hezkého, aby se v tom lidé cítili dobře. Může to být pokaždé jiné a pokaždé pro to lze využít svou kreativitu. Podle mě má každý nějakou svou kreativitu, záleží jen na tom, jestli a jak jí ukáže nebo ne. Také si myslím, že by si každý měl jít za tím, co chce, co ho baví a co by rád dělal. A já si za tím jdu.

II. stupeň

Nechyba Luděk

**Keramická tvorba
ze třídy Mgr. Jiřiny Kinkalové**

Co mi keramika dala?

Jak to všechno začalo? Na počátku bylo slovo, to slovo učinila má tehdejší třídní učitelka Mgr. Jana Mikolášková, a tak započalo mé studium na Základní umělecké škole v Novém Strašecí. Paní učitelka si totiž stěžovala na můj rukopis a příliš pevné držení propisky při psaní, což také pověděla mé mamince na třídních schůzkách. Maminka tehdy dle rady začala jednat a bez mého vědomí mě přihlásila na keramiku. Nikomu se většinou nechce dělat věci, do kterých je tak trochu nucen. Ovšem jsou výjimky, kdy se do předmětu zcela zamilujete, a právě u mě nastal tento stav.

Keramika mě provází již řadu let. Není to jen koníček nebo výuka, keramika je pro mne již dlouho druhým domovem, který mám vždy na blízku. Osobně musím přiznat, že nejde jen o samotnou keramiku, která na tom má velký podíl, ale také o běžné věci kolem ní. Přátelé, prostředí a i jiné obory, co se nacházejí na ZUŠ Nové Strašecí, a s nimi lidé, kteří tyto obory provází.

Keramika mě osobně naplňuje a hodlám v ní pokračovat i nadále. Byl bych velmi rád, kdyby se mi podařilo si ještě rozšířit obzory a posunout svou hranici dál. Již letos se chci zaměřit více na keramiku točenou na kruhu a jsem přihlášen na desetidenní kurz keramiky v Bechyni.

Dnes chodím na keramiku již dvanáct let a za tu dobu jsem nepotkal lepší místo s tolika přáteli, dobrou atmosférou a tvorbou, která pro mě znamená jistý únik od všednosti. Do budoucna nepočítám s tím, že by se keramika stala mou prací. Přeji si, aby znamenala právě něco nevšedního, za čím se budu rád vracet a ne, aby byla pouhou všedností.

Vojtek Pavel

Výtvarná tvorba ze třídy Mgr. Lady Staré

Tvoření pro mě znamená velice moc. Útěk, vyjádření, zábavu a především věc, kterou miluji, věřím v ní a nechci se vzdát jakékoliv její formy. Jako každý, kdo něco vytváří, mám však i já pochybnosti o cestě, kterou jdu, a o hodnotě toho, co se snažím tvořit. ZUŠ a má střední škola jsou mým útočištěm, kde mě navedou, drží v realitě a často uklidní od obav.

Na výtvarný obor jsem začal chodit před talentovými zkouškami na střední školu, kterou stále navštěvuji a na kterou jsem se právě díky přípravě s paní učitelkou Starou dostal. Teď už jsem šťastný vyučený umělecký kovář a zámečnický, který si dodělává ještě obor pasíř.

Během studia jsem prožil mnoho zážitků a poznal hodně skvělých a zajímavých lidí, mistry, kteří se věnují i

výtvarné tvorbě a jsou mi tudíž inspirací a skvělé spolužáky. Také jsem během svého studia spolupracoval s některými lidmi mimo školu, například s umělcem Františkem Skálou. Spolu se svými spolužáky jsem mu pomáhal vytvářet umělecké dílo Jednorozec, které bylo součástí expozice vystavované ve Valdštejnské jízdárně v Praze.

Nejvíce mě oslovila v poslední době výstava umělce Krištofa Kintery s názvem Nervous Trees. Na výstavě jsem byl se ZUŠ v Galerii Rudolfinum v Praze. Velice mě oslovil na této výstavě zde použitý druh umění, instalace do prostoru. Líbilo se mi využití prostoru staré budovy a jeho přetvoření k obrazu umělce. Na Kinterovi se mi líbí, že se vymyká „střednímu uměleckému proudu“ a své umění tvoří bez ohledu na okolní trendy. Ve své práci využívá dost netradiční techniky malby i neobvyklé sochy tvořené mechanickým strojky, přírodními materiály i např. vycpanými zvířaty.

ZUŠ mi dala základ a start pro moji budoucí tvorbu. V současné době se věnuji jak uměleckému řemeslu, kterému se nadále i učím, tak i své volné tvorbě, v které experimentuji. V budoucnosti bych se chtěl dále rozvíjet jak v řemesl, tak i v širokém spektru volné tvorby. Nechtěl bych se zaměřovat pouze na tradiční techniky malby a kresby, ale také na nové druhy moderního umění spojené s přírodními materiály atd..

... HODNĚ ŠTĚSTÍ ...